

140511 Fjärde söndagen i påsktiden (Jubilate), tredje årgången Marcus Willén

Vägen till livet 2 Mos 13:20-22; 1 Thess 5:10-12; Joh 13:31-35

Vägorset

I fredags såg jag en skum figur. Han betedde sig som en Ville Vessla, han kom smygande. Själv satt jag och åt lunch vid statyn över Ronnie Pettersson med racerbil. Det var då han kom, mannen med kamera, smygande. Han satte snabbt upp sitt stativ, med sin kamera vid statyn, och gick med raska steg in i restaurangen, utan att titta på någon, in på toaletten. Jag förstod ingenting. Fortsatte äta. Då kom han smygande: ”Ni kanske undrar vad jag gör?” Och han började berätta, han var teknologie doktor i trafiksäkerhet, och han filmade fyrvägskorsningen för att hitta risker i trafiken. Han tittade ut genom fönstret. Fyrvägskorsningen sträcker sig mot fyra väderstreck. Bilar och cyklister avlöser varandra från alla håll. Rött, gult och grönt, åter och åter. Det var som om han försjönk i meditation över trafiken, för att hitta det andra inte ser.

Då började jag också se. Vägorset med sina fyra armar, och jag tänkte på kyrkans fyra riktningar. Vi komma från öst och väst, vi komma från syd och nord. Vi vandrar inåt på olika vägar och det gäller att inte krocka med varandra när vi når Ordet och Bordet. Här möts tänkare, logiker och mystiker. Här finns de med starka känslor och liv som just nu känns tomma. Här träffas storsångare och de som söker tystnaden. Kyrkan är trons fyrvägskorsning, det är därför vi saktar ner när vi kommer hit, tar det lite lugnare, för att inte krocka med varandra.

Men jag började också tänka lite vidare, på kulturkrockar. Jesus är tydlig, den enda vägen går genom honom. Men hur ska vi då se på andra religioner som inte har Jesus med i sin tro? Här stannar jag vid bilden av trons fyrvägskorsning. Om alla gudssökande religioner är på väg mot ett centrum för att styra vidare, ja då gäller det att hälsa på varandra när vi kör förbi, utan att krocka.

I trons värld gäller det att hålla sig på vägen, undvika att köra av vägen, eller att för någon annan vara i vägen.

Plötsligt tittar trafikexperten mig i ögonen och frågar: Har du läst Rumi? Jag kände igen namnet på poeten, men inget mer.

Jalal al-din Rumi, var en persisk poet och sufisk mystiker som levde i Afghanistan under 1200-talet. En av världens främsta fredspoet genom tiderna Gandhi och Dag Hammarsköld citerar honom och 1958 sade påven Johannes XXIII: ”I den katolska världens namn bugar jag mig i respekt för hans minne.”

Trafikexperten fällde då dagens replik, han sa: ”Alla religioner talar om kärlek, men kärleken har ingen religion”; ”Alla religioner talar om kärlek, men kärleken har ingen religion”.

Vägorset styrs av kärlek, det är därför vi talar om kärlekens väg.

Vägen

Kärleken behövs på vägen eftersom vår tro är exklusiv, vi tror något andra inte tror. Vi tillhör den vägen, Vägen med stort V. Eller som ordet används flera gånger i Apostlagärningarna: ”Jag har varit dödsfiende till Vägen”; ”jag följer Vägen som de kallar för en sekt”. (22:4; 22:14)

Att vår tro kallas för vägen är en naturlig följd av Jesus, han är – som det heter – ständigt ”på väg” och folket är ”på väg” till honom, de som är emot honom ”går sin väg”. (t.ex. Joh 6:5; Mark 12:12) Att vägen är ett så vanligt motiv kan också ha sin förklaring i att den romerska ockupationsmakten just då omvandlade karavanvägarna till breda stenlagda vägar genom landet.

Bildligt leder vägen från död till liv. Människans väg är att undvika syndarens väg och ta de rättfärdigas och ostraffligas väg. Eller som det heter i Jesaja 53:6: ”Vi gick alla vilse som får, var och en tog sin egen väg.” Och Jesus talar om att välja den breda vägen före den smala.

Vägen med stort V är av ett annat slag. Vägen börjar med Adams och Evas utvandring från Guds närvaro. Därefter börjar den långa vägen tillbaka till Gud, först genom Mose som leder folket genom öknen till det förlovade landet. Ledda av molnspelaren om dagen, av eldpelaren om natten. Längre fram genom Johannes som ropar i öknen: ”Gör vägen rak för Herren”. Och slutligen Jesus som är på väg. Lärjungarna vet det inte, men han känner vägens mål. I världen är det Jerusalem. Men på ett högre plan leder vägen ner i dödsriket. Han lägger en ny väg därifrån till himmelen. Eller med hans egna ord: ”Jag är vägen, sanningen och livet”, underförstått: Det eviga livet.

Eller som det står i 1 Thess 5:9-10:

Gud har inte bestämt oss till att bli offer för vreden utan till att vinna frälsning genom vår herre Jesus Kristus, som har dött för oss för att vi skall leva tillsammans med honom, vare sig vi nu är vakna eller sover.

Och längre fram i texten:
Håll fred med varandra.

Låt mig återigen citera poeten Rumi:

Jag sökte efter Gud bland de kristna och på Korset, där fann jag honom inte. [...]

Jag gick till de uråldriga templen; inget spår av honom där.

Då riktade jag mitt sökande mot Kaba, viloplatsen för gammal och ung; Gud var inte där heller. [...]

Slutligen blickade jag in i mitt eget hjärta, och där såg jag Honom; Han var ingen annanstans.

Vägen mot evigt liv

Vi lever i påsktiden.

Vi är lärjungarna som vaknat upp, som insett vad Kristi uppståndelse inneburit för oss.

Det har hänt, vad skall hända nu?

Vi riktar våra blickar mot vår framtid, våra liv, vårt sedan.

Men blir aldrig som han. Hur skall vi orka leva med ett sådant exempel?

I vår brist, på väg mot vår död?

Vi kan ju inte följa honom ända fram. Eller kan vi det?

I Johannesevangeliet säger Jesus:

Dit jag går kan ni inte komma. 34 Ett nytt bud ger jag er: att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra. 35 Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek. (Joh 13)

Genom att leva av Guds kärlek, lever vi i honom, vandrar vi hans väg.

Genom omvändelsen, att vända åter upp på vägen.

Att tro är riktning och aktivitet

Rikta sitt hjärta mot gud och handla därefter.

Vem som helst kan tro

Vägen kräver inga ben, ingen syn, bara en kropp som är riktad mot Gud,

en själ som vill vila ut hos Gud, och ett hjärta som är öppet.

Hemligheten vilar inom oss, eller som poetens Rumi skriver avslutningsvis, och nu vänder jag mig särskilt till er kvinnor:

*Du vandrar från rum till rum
söker efter diamanthalsbandet
som redan sitter runt din nacke!*

Gud har lovat oss att leda oss på vår väg genom livet.

Men hur gör han det idag, efter uppståndelsen?

Svaret är den helige Ande.

Anden som skyndar till vår hjälp,

som förbinder jord och himmel,

som är svaret på våra böner, som fyller oss med lovsång,

som omsluter oss, som genomstrålar oss med kärlek.

Det är en ny gemenskap med Gud Fader.

Vägen är sanningen, sanningen om livet,

att vägen till Fadern går genom Kristus.

Hans död och uppståndelse har gett oss ett hopp, hjärtats hemlighet: ett evigt liv. Evigt liv.

Bön efter predikan

Låt oss be:

Gud, öppna våra sinnen,

på den vandring som är vår

led oss genom den helige Ande

på den väg du visat var och en av oss

och rikta våra hjärtan i hopp om ett evigt liv.

Genom din som Jesus Kristus, Amen.